

NEŠTO DIJABOLIČNO, GOSPODINE MEFISTO

Alma Fides

Ne možemo se sporazumjeti. (Mislim. Moglo bi se i napisati). U toj i onoj točki. Ni u čemu. Vi nemate moje crte. Ne vidim Vam ni lice. Vi ste samo moja ukleta sjena. Nema smisla s vama raspravljati.

Da. Umijete se uvući u tjeskobu. Razmrstili jedan uzao straha, ojaditi krv. Ipak vas nema. Sav ste u igri. Morbidna gluma. Na nijednoj pozornici ne umijete se skrasiti, svoje talente potvrditi.

Eto, prohtjelo mi se samo da insceniram zabavni susret između nas dvoje. Nije potrebno međusobno predstavljanje. Znam što smjerate. Dobro se razumijemo (pardon!: ne podudaramo). Ja hvatam zadnje konce.

Dosađujem se, ako vam je po volji. Ne iz praznine. Ne zbog lišenosti sadržaja u sebi. Predpostavljam: to biste željeli. Jednostavno mi je dojadilo da budem sam sa sobom. Ne mislite da se ispovijedam. Ja vičem kad šutim. Vi niste moje šutnje dostojan. Ona je, vjerujem, molitvena. U njoj Raspeti ima krila. Apokaliptički svijetli. Vidim: od same predodžbe prožima Vas jeza. Ne bojte se. Ovaj čas odlažem molitvu. Znam da me uhodite. Podmuklo se šuljate. Prilazite mi iz zasjede. Besmisleno. Smiješno. Ne možete me dohvatiti. Brojim vaše korake, zamišljam kretnje, u sebi se grohotom smijem. I Vi ne odustajete. Mjerite moje raspoloženje. Umišljate da ste vješt u proučavanju, u davanju dijagnoze, da ste psiholog! Bijedno. Ni na zemlji čvrsto ne stojite.

Ponekad Vam uspijeva uhvatiti neku moju nekontroliranu misao, neprovjerenu želju. To i djeca umiju! Kao boju. U mašti. Ne umijete zadržati. Ništa Vam ne ostaje. Uzalud pripremate zamku. Moj je zadnji potez iznenađenje. Šteta da nemate ljudski lik: da vam u licu razočaranje vidim. Bio bi užitak gledati Vašu zapanjenost, čuti kako od bijesa cvilite.

Onaj put bila je moja gluma. Niste me prozreli. Niste znali da glumim. Prohtjela mi se uloga razvratnika, bezbožnika, opsjenara, krivokletnika, uživah u vatrometu. A Vi ste vjerovali da zvijezde lovite, bacate ih na hrpu, da se moje iskre na vašem dlanu gase, da su pepeo, da je od mene samo pepeo.

Svejedno. Nešto ću Vam priznati: u mreži sam tjeskobe. I Vi je imate. Ipak je razlika među nama. Vi ste zapleteni. Ja kroz otvore gatam Svemir. Imam riječ. Umijem se razvezati — u stihu.

Znam odabrati razbribrigu. Rasterećujem se — iz duhovitosti. Ako nasuprot meni stojite (pardon: sjedite), vidite moje obilje: alkohol prima kvalitete da razigra čula, crna kava (na kraju, iz taloga otkrivam sreću, naravno: iz zabave), igraće karte (da se razumijemo: nisam hazarder, tako glupo ne gubim, užasavam se rizika...), slažem od njih kule zamišljajući kraljestvo bajke. Tako mi se barem čini.

Zato mi se prohtjelo da se rugam, rugam. RUGAM.